

SZEPESI ATTILA

A kölyökkor átváltozásai

*poszfű nádtippan kardvirág
bolyongás gesztenyefalomb közt
lélegzés kiáltásnyi térben
sugár-idő az én időm
legendák lakatlan csillagon*

*

*erdő gyűlt körém félelem
én éjszakák-nevelte fiú
megismerem az ölelést
mert a borzolt homály
arcom előtt madárszárny villanása*

*

*az első felismerés
a hegyen túl is hegyek élnek*

*

*a második
a hegyek idegen éneke*

*

apám arca dobozok szögek rézpénzek között

*

*végül az utazás
így épül éjre nap
csillag fagy havas ágra tűznek
lányölek árnyai
a szó igézete s az éj mikor
ellők az ágy gyűlik a füst lobog a szél*

Makedónia

Itt szél zuhog a hegyek ellen
Sivatag ködlik Mohazöld
folyó a szakadék ölen
Itt érdekesebbek a legendák
Verejtékből szökik
sziklákon fénylő kalászbá a búza

Magányos lovas
hova vágatsz az örvénylő időben
ezerkilencszázhetven
augusztusában ligetek tányák
hegyormok közt
e népeket porlasztó pusztaságon

Szent Naum ikonja Óaranyból
kihajló alak Messzenéz
a lepergő homály mögül
Fekete váll Megvillanó szem
Fölötte hullámozó madárraj
Távolban biztos szárnycsapás a tó

Földrengéseid emlékével
bazárok török temetők
pályaudvarok útvesztőin át
idegen táj hová sodorsz
Már elfeledtem a könnyű nyugalmat
és nem emlékszem vereségeimre

Szegedi arcok

(vm.)

Kóbor kutyák eljönnek érte
belopakodnak énekébe
Onnan dalolnak férfimódra
mintha mind öles ordas volna

Addig szonettet ír szeles
szerelemmel de lesi már
eb árnya ül harminchetes
világlépő lábainál

(im.)

Akit vigyázott szakadék
hová rejtse három szívét
Levelei közt elégnének
Ha szől zúzmarává lennének

Egyikben aranyzőke por van
másikban messzi hegyek orna
Harmadikba zárja be szép
tudálékos szemüvegét

(pf.)

Tudom hogy ő az éjszakáé
Világomlásból született
Nem volt kezében soha játék
ezért is maradhat gyerek

Hűvös falakon túl lakik
Rézpénz lapul üres zsebében
Nézi a füstöt hajnalig
és elalszik óraütésben